Lovitura de palat

– Helene, plecam in România!

Deşi era genul de bombă la care mă aşteptam - ca epilog al unei frenetice dezlănţuiri a instinctelor noastre sexuale, ceva mi s-a părut ciudat, aşa că am scrutat, intrigată, chipul pe care numitul Georges Leroi îşi aşternuse o mască inocentă.

„Plecăm? Adică nu pleci singur?"

Am premeditat întrebarea, dar m-am dezmeticit înainte de a articula prima silabă.

Mon Dieu! Eram oare atât de robită simţurilor încât beţia lor mă împiedicase să recunosc de la bun început numele enclavei pe care femeile lumii o asociau - chiar dacă cele mai multe se fereau s-o recunoască - cu paradisul?

Ei da, era vorba chiar de regatul întemeiat, în zbuciumatul an 66 al celui de-al treilea mileniu, de Ioana I - zisă „Cea înţeleaptă", pentru că îşi consolidase popularitatea şi supremaţia pe nesimţite, sub nasul câtorva duzini de bărbaţi avizi de putere, care îşi închipuiseră că ei trăgeau sforile şi descoperiseră prea târziu că orice iţă are două capete şi că ei avuseseră neşansa să se agaţe de cel fără mâner.

Cât despre soţul meu, alias vestitul Leroi, cel mai bun dintre agenţii nu mai puţin cunoscutei Organizaţii de Aplanare a Conflictelor Spinoase, adică, în traducere liberă, regele mercenarilor specializaţi în rezolvarea promptă şi aparent legală a „n" tipuri de afaceri necurate, ei bine, pentru femeile acelei ţări, el nu era decât un bărbat la „vârsta potenţei", care nu putea călători singur fără să fie considerat un declasat - şi tratat ca atare.

Iar eu trebuia să întreb cine, şi cu ce intenţii necurate, îl trimitea, sau, mai puţin probabil, îl chema tocmai acolo, întrebare pe care am avut inspiraţia să o reformulez, pentru auzul lui, într-o formă mai simplă:

– De ce dracu'?

– Turism, iubito, mi-a răspuns, etalând o privire nevinovată. Mi s-a spus că e o ţară superbă şi că numai un tâmpit dă cu piciorul ocaziei de a o vizita.

– Ocazie?! m-am mirat, dorind să par bănuitoare, dar nu sigură că mă minţea cu sânge rece.

– Ei da, am acolo un soi de văr..., m-a lămurit, alene,

anexând un zâmbet şăgalnic. Chiar nu ţi-am mai spus asta niciodată? Oricum, el - adică Anca, nevastă-sa, o foaarte nobilă doamnă, doreşte să facă din botezul primei lor fiice o sărbătoare de la care să nu lipsească nici una din rudele cărora le pot da de urmă, înţelegi?

înţelegeam - şi am căscat. A dezamăgire. Pentru că îmi aminteam că răposata soacră-mea îmi povestise despre o verişoară de gradul cinci, sau cam aşa ceva, o gâsculiţă sedusă, abandonată şi transformată într-o exaltată care emigrase, dornică să-şi nască bastardul într-o lume mai bună, adică în regatul din Carpaţi.

Deci părea destul de verosimil ca Georges să mă târască doar la o banală petrecere de familie! Asta, dacă banală se putea numi o petrecere în familia regală a României, căci urma să fim oaspeţii - a continuat el să-mi explice - celei mai tinere dintre numeroasele mătuşi ale Ioanei a II-a, regina încă minoră.

în sfârşit, câte femei ar refuza invitaţia de a petrece, în plin matriarhat, câteva zile minunate?

Aşa se face că, o săptămână mai târziu, trei „invitaţi excepţionali", a căror listă începea cu doamna Monique Dubois, o băbătie stafidită şi înţepată - sora rudei noastre transfuge, şi se sfârşea cu „doamna şi primul domn Helene Leroi", coborau, arborând zâmbete prudente, din aeronava regală care tocmai aterizase pe aeroportul Venus, aflat nu departe de eleganta staţiune maritimă omonimă - în fapt o rafinată bijuterie a arhitecturii ultramoderne, destinată în exclusivitate familiei domnitoare şi favoritelor sale.

Şi chiar am fost întâmpinaţi de şase dintre acele matroane privilegiate, al căror statut de excepţie era trădat de risipa de şiraguri de nestemate multicolore ce le împodobeau creştetele perfect rase. Ca la comandă, toate ne-au privit greţos de galeş, s-au prezentat ca fiind „prietenele de alcov" ale gazdei noastre, Principesa Anca din stirpea Voica, şi ne-au luat în primire, pe mine şi pe bătrâna Dubois, numindu-ne Doamna Elena şi Doamna Monica, strângându-ne ambele mâini cu amabilitate exagerată şi evitând cu dibăcie să se

holbeze direct la naturalele noastre podoabe capilare. In schimb, nu s-au sfiit să-l evalueze pe Georges cu uitături experte şi, fără să-i adreseze altceva decât surâsuri prea largi, i-au întins mâini flexate graţios, anume pentru a fi sărutate. Aşa

că am simţit brusc imboldul de a-mi „ocroti" bărbatul - care tocmai rânjea discret, ţinându-l departe de acele femei libidinoase, cărora am reuşit totuşi să le zâmbesc dulce şi, pentru că tot petrecusem trei nopţi conectată la aşa-numitul „professore Onoricos" să le fac complimente în limba lor maternă, în care ne-am întreţinut în timp ce o limuzină indecent de imensă ne ducea spre reşedinţa regală.

– Se numeşte Palatul Aurora, ne-au spus, şi imediat l-am şi zărit, dominând deopotrivă marea şi ţărmul din înaltul unei stânci impresionante, pe care am bănuit-o artificială, şi având aspectul unui castel medieval. Unul construit din plastoţel şi sticlă!

Dar interiorul era străin de măreţia rece a exteriorului, căci lumina pătrundea, îndulcită, prin draperii pastelate, semitransparente, grosimea şi moliciunea covoarelor pufoase stingeau răsunetul paşilor, iar materialul ciudat, mătăsos, care tapeta pereţii, reflecta sclipiri obosite. Şi, contrar aşteptărilor, exotica virilitate a vărului Radu, primul localnic de sex masculin pe care-l întâlneam, se încadra perfect în acea atmosferă vătuită.

Prietenele de alcov au făcut prezentările şi s-au retras, schiţând câteva plecăciuni în direcţia principesei, în al cărei salon ne conduseseră, şi neomiţând să-i mângâie consortul cu ocheade furişe şi unsuroase.

A urmat un schimb protocolar de amabilităţi standardizate şi banalităţi prăfuite, timp în care am disecat cu priviri critice demnitatea glacială pe care i-o confereau Ancăi atât peruca de perle şi diadema de platină, cât şi faptul că nu purta, ca favoritele ei, salopetă cu pantaloni bufanţi şi mâneci bogate, ci o simplă rochie lungă, de pe al cărei fond de un roşu pal se detaşau coloane de romburi alungite. Şi am tresărit când doamna Dubois a mârâit, abandonând brusc eticheta:

– N-aş fi crezut că, într-un palat regal, cineva poate purta straie atât de deşucheate! La fel de brusc, ochii mei au căpătat dimensiunile unor cepe, ceea ce m-a ajutat să

bag de seamă că bătrâna îl luase în colimator pe Radu, pe care îl studia vădit indignată -şi am încercat să intru în pielea ei de septuagenară bigotă şi să-l privesc de acolo pe acel bărbat chipeş, cu ceafa rasă până deasupra urechilor, cu o claie de păr alambicat înnodată în creştet, cu mustăţi arcuindu-se savant

către barba bogată, artistic rotunjită, şi nepurtând decât un fel de mini-fustă pantalon, o vestă de borangic, transparentă şi descheiată, şi mai multe lănţişoare de platină încolăcite în hălăciuga de pe piept.

Ei da, mă temeam că, peste patruzeci de ani, un asemenea mascul bizar şi incitant avea să mi se pară şi mie doar inutil de indecent...

– Dragă tante Monique, a sărit Georges, făcând uz de cel mai fermecător surâs din dotare, nu cred că principele Radu s-a îmbrăcat astfel fiindcă a avut intenţia să ne şocheze...

– Fireşte, a confirmat celălalt, recunoscător. E ţinuta de gală, folosită la Ceremoniile de Interior. Dar, a continuat să explice, din ce în ce mai destins, nu sunt principe, ci doar consort princiar principal...

– Dragul meu, a intervenit Anca, îmi închipui că ar fi mult mai plăcut să discutaţi despre vestimentaţie şi despre alte obiceiuri între patru ochi, ca între rude de acelaşi sânge şi de acelaşi sex...

Radu i-a răspuns cu o privire tandră şi, după o nouă rundă de sărutări de mâini şi de zâmbete de circumstanţă, l-a invitat pe Georges într-o încăpere învecinată.

– îmi pare rău, doamnelor, ne-a mărturisit apoi principesa, abrupt, posomorându-se, dar C.C.-ul, Consiliul de Coroană, tocmai a hotărât amânarea botezului. Pentru că, din nefericire, sora Noastră mai vârstnică, Regenta Laura, a murit subit acum un ceas. Ştirea nici nu a fost încă dată publicităţii... Desigur, a continuat, ignorând şuvoiul de condoleanţe care începuse să izvorască de pe buzele noastre, Ne-am bucura să rămâneţi în ospeţie în tot acest răstimp...

Cu voce încărcată de regrete, doamna Dubois a refuzat invitaţia, invocând trei sărmani motani rămaşi în custodia unei vecine insuficient ataşate de neamul pisicesc. Iar eu, fără să mă gândesc prea mult, am spus că aveam să mă sfătuiesc cu soţul - şi privirile Ancăi au înqheţat dintr-o dată.

– întotdeauna am considerat nociv contactul cu civilizaţia decadentă de dincolo de hotare! Totuşi, rudele consortului celui mai iubit sunt pentru mine sacre... Apoi, regăsindu-şi zâmbetul: Situaţia excepţională mă obligă să vă părăsesc, dar Radu are permisiunea - şi datoria - să se ocupe de dumneavoastră în continuare!

– Ce apucături, ce obiceiuri! a bombănit baba după ce am rămas singure. Cred că voi

cere să fiu condusă acasă, la Paris, chiarîn seara asta!

Nu i-am răspuns, fiind excesiv de preocupată de identificarea uşii mascate prin care dispăruseră bărbaţii. Dar am dibuit-o mult mai repede decât mă aşteptam şi, din pură prostie, am atins-o exact aşa cum trebuia ca să gliseze în tăcere.

Dând cu ochii de mine, Radu a părut că încremeneşte. însă Georges, care stătea cu spatele spre uşă, nu i-a zărit mutra perplexă înainte de a-şi termina fraza începută:

– ... simplu, omule, dacă îmi dai toate detaliile despre legi şi obiceiuri... Apoi, observându-l şi observându-mă: Cunoscându-le, o vizită prelungită va fi o adevărată plăcere; altminteri, mă tem că frecvenţa gafelor noastre va depăşi limitele suportabile!

Am apreciat dibăcia întorsăturii, dar bănuiala mea iniţială, revigorată, nu s-a mai dat dusă. Om fi sosit noi în România cu ocazia unei reuniuni de familie, dar „bieţii bărbaţi" foloseau prilejul ca să pună ceva la cale! începea să devină palpitant, însă... Mon Dieu! Nu cumva vroiau chiar să dărâme matriarhatul?

– Dragele mele rude, a preluat Radu iniţiativa, regăsindu-şi stăpânirea de sine, trebuie să vă mărturisesc că ceea ce urmează e o încărcare grosolană a bunelor noastre maniere, dar Doamna mea consideră că se apropie de cele ştiute despre obiceiurile din lumea dumneavoastră. Vă voi conduce în aripa de est a palatului, care e rezervată foştilor consorţi regali, şi vi-l voi prezenta pe Regele-Tată. E o zonă în care se merge pe vârfuri şi se vorbeşte în şoaptă, căci majoritatea văduvilor se poartă ca nişte nefericiţi îndoliaţi pe vecie, deşi toată lumea ştie că nu e nici unul care să nu nutrească speranţa de a fi primit în Casa vreunei cumnate. Se spune că cinci dintre ei erau deja parteneri neoficiali ai bătrânei regente abia răposate şi s-a şi lăţit zvonul că ea a murit din cauza abuzurilor sexuale...

– Dezgustător! a pufnit doamna Dubois, indignată.

– Dar, dragă tante Monique, e doar o simplă bârfă de alcov! Şi ar fi păcat să răsufle, pentru că ar compromite-o pe defunctă şi le-ar discredita pe cele trei posibile succesoare pomenite în testamentul ei. Ştiţi, se spune că cine se aseamănă se adună...

– Nici o grijă, vere, l-a asigurat Georges. Poţi avea încrede

în noi, nu suntem aici ca să vă facem necazuri!

„Hm", am cugetat, „dacă înţeleg eu bine, Radu vrea, de fapt, să lanseze zvonul. Şi Georges tocmai a promis să-l ajute!"

Dar n-am avut prea mult timp de meditaţie. A trebuit să-mi mobilizez atenţia ca să pot face slalom printre siluetele drapate în robe negre, cu glugi largi, care bântuiau culoarele ca nişte veritabili zombi, îndesindu-se pe măsură ce ne apropiam de apartamentele Regelui-Tată. Cât despre acesta din urmă, era singurul care nu purta doliu, ci ţinută de ceremonie. Şi l-am surprins jucând zaruri ce ceea ce, după trup, părea o femeiuşcă fragedă, iar după chip - o puştoaică de 14 ani.

Mai târziu aveam să aflu că-i ghicisem vârsta. Chiar atunci am aflat că era regina, pentru că Radu a făcut o plecăciune ca-n filme, i s-a adresat cu „Măria Ta" (formulă despre care tot ulterior am aflat că era folosită doar de cei foarte apropiaţi majestăţii sale) şi a adăugat nişte scuze bâlbâite - pentru că-i întrerupseserăm jocul.

Darcopila ştia de sosirea noastră. A părut sincer încântată fiindcă îi picasem în lăbuţă pe neaşteptate şi chiar ne-a invitat, pe mine şi pe doamna Dubois, mai întâi în alcovul ei şi apoi la plajă. Şi nu şi-a pierdut buna dispoziţie când bătrâna mea compatrioată a refuzat partea a doua a invitaţiei, dând vina pe o ameţeală subită.

– Mai bine că am rămas singure, mi-a spus, aprinzând luminile din tunelul care-i unea salonul cu plaja regală. Ştii, nu degeaba sunt nepoata Ioanei înţeleapta! Mă pricep la oameni. Am mirosit-o pe babă, e cam încuiată. Ca răposata Laura-balaura! Ce mult mă bucur că a luat-o dracu'!

– Dar de ce a murit, cum a murit? am întrebat. Aşa, ca într-o doară.

– Cui îi pasă? Tata îndrugă ceva despre otravă, dar bărbaţii sunt prăpăstioşi, nu poţi să le iei vorbele de bune... Important e că a crăpat! Ea îmi alegea partenerii ocazionali. Ca şi cum n-arfi ajuns că mi se refuză ceea ce capătă orice româncă de rând, adică majoratul la vârsta maturităţii sexuale şi dreptul de a începe să-şi adune bărbaţii Casei! Trebuia să mai suport şi gusturile ei bizare! Apropo, a susurat, după ce a iscodit cu priviri iuţi plaja largă pe care tocmai ieşiserăm, părând mulţumită că era pustie, unchiul Radu Ne-a spus că Ne-ai putea ajuta, că eşti considerată o observatoare străină, imparţială, şi

că, prin vorbe deştept ticluite, le-ai putea sugera mătuşilor Noastre să prelungească perioada asta bună, când conduce C.C.-ul, adică ele toate, deci niciuna... Acum nimeni nu Ne poate porunci, nu Ne poate certa... Ei, cu excepţia plenului C.C.-ului, care nu se întruneşte pentru atâta lucru! Doar tata Ne poate... sfătui, dar el e de treabă. Ce zici, Ne

ajuţi să Ne prelungim răgazul ăsta?

„Va să zică", am inventariat, „avem un zvon despre abuz sexual, altul despre otravă, o regină jumătate femeie, jumătate copil, care, dintr-o toană, detestă regenţa ca instituţie şi un unchi care unelteşte. Dar unelteşte împreună cu Georges, şi amândoi mă pun pe mine în situaţia de a face promisiuni idioate!"

Dar i-am promis, cu jumătate de gură, iar ea a aplaudat, încântată. Apoi s-a grăbit să schimbe vorba:

– Georges al tău arfi foarte arătos dacă nu şi-ar rade mustaţa şi barba şi nu şi-ar ciunti părul. Bărbaţii sunt sexul frumos şi Dumnezeu le-a dăruit podoabele ca să le poarte - ca leul - coama, păunul - coada... Aşa că te-aş ruga să-l sfătuieşti să-şi schimbe obiceiurile nefireşti şi să fii bună să mi-l împrumuţi, după Extracţie, adică peste vreo două săptămâni.

– Extracţie?! m-am minunat, dornică să schimb eu subiectul, care mi se părea chiar mai incomod decât cel care îl precedase. Majestatea Voastră are deja probleme cu dantura?

A râs îndelung, tăvălindu-se în nisip ca o zvârlugă.

– Ce program de învăţare a limbii noastre ai folosit, scumpă doamnă? E vorba de extracţia lunară a ovulului fecundat, înţelegi? Sau vrei să zici că acolo, în Vestul aşa-zis civilizat, vă creşteţi copiii în propriul uter, ca nişte primitive, ca nişte sărăntoace?

Cred că i-am oferit ocazia să-mi contemple cea mai tâmpă expresie, pentru că a râs din nou - ceva mai potolită. Apoi s-a lansat într-o lungă şi poate voit îmbârligată expunere explicativă. Aşa am aflat că nici un ovul produs de stirpea regală nu era irosit. Toate erau fecundate natural, căci nobilele doamne adorau plăcerea, darerau extrase peste şapte-opt zile şi transferate la maternitatea regală, un uriaş complex înţesat de utere artificiale. Acolo fetuşii erau supravegheaţi, trataţi şi selecţionaţi. Unii erau distruşi, însă cei mai mulţi aveau parte de pseudo-travaliul pseudo-naşterii. Apoi câţiva - de fapt, câteva -

reveneau în Palat. Restul erau repartizaţi, după planuri amănunţite, prin toate staturile societăţii - ca să fie monitorizaţi o viaţă.

Maternităţi existau şi în marile oraşe, rjentru a suplini pântecul oricărei femei care-şi putea permite luxul unei case de bărbaţi. în modul arhicunoscut năşteau doar „sărăntoacele mai răsărite", adică cele care, pe lângă un android specializat, achiziţionat în schimbul unei sume derizorii, îşi puteau permite şi „un mascul mai prăpădit", sau puteau suporta costul acuplării cu un bărbat din casa unei doamne libertine, sau cu un filfizon profesionist - asta dacă nu preferau, tot contra cost, fecundarea artificială.

– Femei demente! a comentat Georges în aceeaşi seară, după ce ne-am regăsit în apartamentul care ne fusese destinat şi după ce eu i-am povestit de-a fir-a-păr întâmplările zilei, sperând zadarnic că el avea să fie la fel de comunicativ.

– Exagerezi, l-am contrazis. Totuşi, am adăugat, sfredelindu-l cu o privire insinuantă, am senzaţia că se petrec lucruri ciudate. Cred că arfi înţelept să plecăm cât mai curând. Tante Monique a şi făcut-o. Când am vrut să-i spun „noapte bună", un camerier herculean m-a informat că „doamna a părăsit staţiunea".

– Evident, dragă. Baba e cardiacă. N-a suportat climatul litoralului. Au transportat-o, de urgenţă, la un sanatoriu.

– Bancuri, m-am înfuriat. Au momit-o aici fiindcă ar fi părut suspect să fim noi doi singurele rude din străinătate. Dar acum e de prisos şi, cum n-o pot lăsa să plece ca să nu răspândească în cele patru vânturi vestea morţii regentei... Poate au omorât-o!

Georges a râs. Cu lacrimi, prefăcutul!

– Helene, e limpede că ai citit prea multe romane poliţiste! Drace, de mult n-ai mai fost atât de amuzantă! Dar ia o pauză. Măcar cât urmărim „Noutăţile Zilei".

A stins lumina şi, la comanda lui, spaţiul-holo a prins viaţă.

– Conform celor afirmate de purtătoarea de cuvânt a Palatului, spunea cu voce de bas crainicul păros al H.R.R. (Holoviziunea Regatului României, a binevoit Georges să-mi explice), botezul principesei Cristina a fost amânat din cauza unei uşoare indispoziţii a Excelenţei Sale. Rudele fericitului tată au acceptat cu plăcere să-şi prelungească vizita pe magnificele noastre plaiuri...

– într-adevăr, noutăţi! am şuierat, cu răutate, dar Georges s-a făcut că n-aude şi a schimbat canalul.

– Aflăm din surse sigure, spunea crainica sobră a O.U.R. (Ochii şi Urechile României), că plenul C.C.-ului, întrunit astăzi în şedinţă extraordinară, a hotărât amânarea sine die a botezului Principesei Cristina, din motive care se vor da publicităţii în următoarele douăzeci şi patru de ore. Rudele din străinătate ale tatălui, pe care o anumită parte a

presei de scandal îl numeşte „Radu cel Frumos", iar o alta - „Radu-Veneticul", consideră binevenită prelungirea vizitei în România. Şi, brusc, o altă crainică, o fâţă piţigăiată:

– Cu un sfert de oră în urmă, circa o sută de terorişti înarmaţi, purtând însemnele grupării conservatoare extremiste „Oastea lui Adam", au atacat maternitatea şi mai multe reşedinţe din zona ultracentrală a capitalei. Suntem informaţi că trei detaşamente de luptătoare din Garda Specială le ţin piept cu succes...

– Mon Dieu! am exclamat, dar Georges, tot fără să răspundă, a schimbat din nou canalul, aducându-l în spaţiul-holo pe crainicul V.B.T.F.-ului (Vocea Bărbaţilorîn Ţara Femeilor), un tip între două vârste, îmbrăcat şi pieptănat decent, după moda vest-europeană, care tocmai afirma, cu un surâs insinuant:

– ... numai forţa unor bărbaţi o poate anihila pe a altora! Deşi abia paraşutate în centrul capitalei, trupele masculine de gherilă, conduse de Excelenţa Sa Radu, Consort Princiar Principal, au deja situaţia sub control. Se pare că singurele pierderi de vieţi omeneşti provocate de terorişti sunt cele ale fetuşilor din maternitate, circa două treimi. în schimb, douăzeci şi opt dintre distinsele locatare ale vilelor atacate au fost victimele unorvioluri colective. Corespondentul nostru tocmai ne informează că mai mulţi martori oculari susţin că ar fi fost astfel pângărite şi patru dintre augustele Principese-Mătuşi, întâmplător aflate în vizită la rudele Consorţilor Princiari. Sperăm însă că este vorba doar de un zvon care va fi infirmat, căci consecinţa inevitabilă a acestei grave înjosiri ar fi retraqerea atât din viaţa politică cât şi din cea publică a acestor doamne ilustre.

– întâmplător aflate în vizită, l-am maimuţărit. Georges, cum ai aranjat asta într-o singură zi, şi nici aia întreagă? Sau tragi sforile mai de mult, prin corespondenţă?

– Helene, nu mai fabula şi lasă-mă să ascult! Tipul spune lucruri interesante!

– Vom reveni cu amănunte. Dar imaginile vor lipsi, pentru că ar putea răni sensibilitatea stimatelor noastre holovizionare.

Acum, pentru amuzamentul dumneavoastră, câteva bârfe de palat, provenite din surse încă neverificate. Dar ne vom păstra obiceiul de a vă anunţa dacă îşi vor dovedi veridicitatea. Aşadar, la această oră, Alteţa Sa Principesa Regentă Laura se află în comă, în stare critică, pare-se datorată exceselor erotice din noaptea trecută. Din acest motiv, botezul Principesei Cris...

– Fabulez, ai? am izbucnit. Sunt sigură că ai luat cumva legătura cu reacţionarii ăştia, sau că l-ai sfătuit pe Radu să o facă. Felicitări, maestre, şapte pretendente la regenţă au fost deja scoase din joc! în timp record! Câte au mai rămas? Şase? Presupun că ştii deja cum să le vii de hac! Pentru ca singurii membri demni de încredere ai familiei regale să rămână bărbaţii! Cred că Ioana I o să facă tumbe în mormânt când regenţa îi va reveni vărului Radu sau Regelui-Tată!

– Iubito, ai o imaginaţie! De ce nu te apuci de scris? Dar numai după ce te documentezi serios. Văd că habar n-ai că mama matriarhatului a fost incinerată!

– Nu mă prosti! am ţipat, dar el tocmai se trântise pe pat şi adulmeca, tacticos, un flacon cu parfum soporific, aşa că a trebuit să amân conversaţia pentru dimineaţa următoare, când l-am atacat în timp ce-şi freca ochii, buimăcit.

– Ce-a fost în capul lui Radu când i-a spus reginei puştoaice c-o pot ajuta să-şi prelungească răstimpul de independenţă?

– Zău, Helene, a îngăimat, căscând. E încă un copil, şi e încorsetată de atâtea convenienţe! Are dreptul la o destindere, şi tu nu rişti nimic implicându-te, ce dracu'!

Aici l-am crezut. Pentru că, în felul lui, mă iubea - şi ştia totul despre riscuri! Deci mă simţeam relativ stăpână pe situaţie când am ajuns pe plajă, la „întâlnirea secretă" pe care o fixase reginuţa.

– Scumpă doamnă, mi-a spus ea, ceremonios, în timp ce ne bălăceam, amândouă goale puşcă, evenimentele din seara trecută Ne-au pus pe gânduri şi Ne-au făcut să abandonăm ideea de a prelungi „domnia nimănui". Dar - a adăugat, cu ochii sticlind, fără să-mi lase răgaz să răsuflu uşurată - din fericire,

nişte vorbe ale unchiului Radu Ne-au sugerat, pentru noi două, o altă distracţie interesantă. Ştii, mătuşa Anca e cea mai cumsecade din familie şi credem că arfi singura mamă vitregă acceptabilă. Deci dorim să aranjăm intrarea tatei în casa ei. Ce zici, te simţi în stare să ne ajuţi?

Mi-am stăpânit râsul. Să mă simt în stare?! Eu, o peţitoare înnăscută - şi renumită! înainte de căsătorie, condusesem cu succes nu una, ci două agenţii matrimoniale! Fireşte, Ioana nu avea de unde s-o ştie, dar Radu ar fi putut s-o afle de la Georges...

Am conchis că Georges mânuia toate sforile şi că eram pe cale să devin o marionetă cheie. „Mă voi împotrivi", mi-am spus, dar imediat m-am gândit că acelaşi Georges,

subliniind că nu riscam nimic implicându-mă, nu avusese în nici un caz în vedere trecerea mea în tabăra adversă. Ba, colac peste pupăză, mi-am amintit şi de dispariţia cel puţin ciudată a bătrânei Dubois, fapt care a dat o lovitură mortală spiritului meu de frondă.

în fond - mi-am regrupat noile argumente - la şcoală învăţasem că matriarhatul era anacronic şi monarhia - perimată! Plus că, mai mult decât sigur, istoria nu avea să menţioneze rolul de coadă de topor pe care îl voi fi jucat în pruncuciderea a ceea ce ar fi putut deveni Al Doilea Ev Matriarhal.

Şi, reuşind astfel, nu să-mi anihilez, dar să-mi anesteziez cum se cuvine simpatia pentru partea femeiască a micii şi originalei Românei, i-am promis reginuţei tot ajutorul, fără să mă mai întreb ce scop dubios putea să aibă manevra la care mă înhămam şi descoperind că mai tot stresul se ducea pe apa sâmbetei dacă mă lăsam în voia valului numit Georges şi jucam, cu detaşare, rolul pe care mi-l hărăzise.

Aşa se explică indiferenţa cu care am ascultat, în aceeaşi seară, atât confirmarea zvonurilor despre violuri şi excese erotice, cât şi şoaptele pe care le-am surprins pornind de la Georges către Radu:

– Trebuie să vorbesc cu baba Floarea. O conving eu cumva să-mi spună cum se prepară otrava aia deşteaptă!

La fel de nepăsătoare mă simţeam şi peste două zile, în timp ce transportam, printr-un coridor secret recomandat cu căldură de consortul principal al Ancăi, un răvaş siropos scris de mâna acesteia şi adresat Regelui-Tată. Desigur, destinatarul, ca

mai toţi bărbaţii de condiţie bună din regat, nu cunoştea plicticoasa artă a scrisului şi cititului, ci doar arta amorului şi artele marţiale, dar avea deplină încrede în cele lecturate de sus-pusa sa progenitură. Necazul a fost că, în loc să nimeresc în apartamentul său, m-am pomenit într-un soi de criptă decorată cu cranii, ciolane ciuruite şi mâţe negre crucificate, unde două dintre mătuşile cu reputaţia încă intactă, despuiate ca şi prietenele de alcov care le secondau, executau cu graţie ritualul măsurării maţelor unui prunc straniu, un soi de mutant hidos, darîncă viu, scâncind lugubru - dar nu atât de strident ca primul meu ţipăt de surpriză, indignare şi dezgust, care s-a transformat într-un urlet când augustele sataniste s-au întors spre mine, înălţând câte un stilet însângerat.

Am fugit fără să ştiu încotro, sau dacă eram sau nu urmărită, până ce am dat nas în nas cu o gloată atrasă de zbieretele mele, şi care a năvălit apoi în altarul tăinuit. Gloată din care făcea parte, zice-se, absolut întâmplător (dar nu mă îndoiam că întâmplarea se datora abilităţii lui Georges), un reporteral V.B.T.F.-ului, căruia soţul meu îi promisese un interviu.

E lesne de înţeles că interviul, pe alocuri cam incoerent, l-am dat eu, chiar atunci, în direct, bucurându-mă sincer că cele două cotoroanţe erau iremediabil compromise!

Au urmat trei zile în care am zăcut pe plajă, luptându-se cu amintirea atrocităţii la care fusesem martoră şi care se încăpăţâna să-mi rupă firul gândurilor din minut în minut, dar reuşind, spre propria mea surprindere, să dau impresia că o ascultam cu sufletul la gură pe reginuţa care îmi relata cât de benefice se dovediseră impulsurile date de mine îmbârligării (termenul tehnic îi aparţine) dintre Principesa Anca şi Regele-Tată.

Totuşi, se pare că o mare parte a spuselor ei mi s-a implântat în memorie căci, în ziua a patra, când Georges mi-a întrerupt moţăiala anunţându-mă că eram invitaţi la cununia celor doi, care, conform unei hotărâri ad-hoc, urma să înceapă în mai puţin de o oră, nu m-a surprins vestea, ci privirea lui, focalizată într-un punct imaginar, la circa un sfert de metru în faţa intersecţiei diagonalelor unei holoreproduceri.

„Se întâmplă ceva care nu-i convine!" am dedus, într-o străfulgerare - revelaţie care, tot spre propria mea surprindere,

m-a făcut nu numai să renunţ la postura de zombi, pe care tocmai începusem să o consider extrem de plăcută, ci şi să mă simt în formă în timpul ceremoniei, când i-am şoptit reginuţei, în stânga căreia stăteam, o grămadă de comentarii deşucheate pe seama mai tuturor membrilor distinsei asistenţe, dar mai ales pe seama celor şapte preotese oficiante, nişte babe spătoase, cu odăjdii multicolore şi cu plete - da, da, cu plete cochilii.

Această ocupaţie amuzantă m-a împiedicat să-i acord ceremonialului atenţia cuvenită. Totuşi, am observat că respectau destul de riguros ritul clasic, creştin ortodox, lipsă de originalitate care m-a surprins la fel de mult ca şi faptul că Regele-Tată a devenit doar Consort Princiar Secundar.

– Dar, scumpă doamnă, mi-a explicat Ioana, unchiul Radu e Principalul şi aşa va rămâne, pentru că Noi, C.C.-ul şi Doamna Anca apreciem promptitudinea cu care a pus Oastea lui Adam cu botul pe labe.

– Apropo, m-am hazardat eu, dornică să aflu ceea ce mă rodea de mult, cum reuşiţi să

ţineţi în frâu hoardele de masculi cu care vă împerecheaţi?

A râs - aşa cum râd adulţii când un puşti plin de sine crede că a găsit întrebarea încuietoare.

– Doamnă Leroi! Puterea minţii e importantă! Cu ea struneşte omul fiarele pădurii! Sau dumneata te crezi mai fleaţă decât Gheorghe al dumitale?

Am tresărit când numele românizat mi-a zgâriat timpanele şi, fără să ştiu prea bine de ce, l-am căutat pe Gheorghe al meu cu privirea - şi l-am surprins în timp ce se strecura cu abilitate printre invitaţii deja preocupaţi să fie printre primii la prezentarea felicitărilor, cucerind pas cu pas spaţiul care îl despărţea de vărul Radu.

îmboldită de curiozitatea mea renăscută, i-am urmat exemplul (după ce Ioana II a consimţit să se lipsească de spirituala mea companie) şi am reuşit să ajung în spatele celor doi neobservată. După care mi-am împreunat mâinile, simulând o rugă fierbinte în faţa icoanei cuvioasei Parascheva, şi am încremenit cu ochii întredeschişi şi cu urechile ciulite.

– **Trebuia** s-o facă astăzi, şopăia Radu. Regenta Laura va sucomba, oficial, mâine în zori, iar cele patru rămase în C.C. se vor reuni la amiază. Şi o vor vota pe Anca, pentru că ne are pe mine - eroul! - şi pe Regele-Tată, pentru că mica regină o

simpatizează, şi, mai ales, pentru că pe celelalte trei nu le interesează regenţa, ci cât mai mult timp pentru bărbaţi şi cazinouri!

– Deocamdată nu-i tocmai rău, a apreciat Georges, cu jumătate de gură, dar zici că jocurile de noroc nu sunt compromiţătoare şi că apetitul sexual al celorlalte nu depăşeşte limitele tolerate, iar eu sunt sigur că ele vor dori, totuşi, puterea după ce îi vom veni de hac nevestei tale!

– Omule, l-a oprit Radu, drept cine mă iei? Sunt un bărbat cu capul pe umeri, care nu vrea decât să-şi bată în cuie poziţia de favorit a celei pe care o va fi făcut, de fapt, cea mai puternică femeie din ţară. Ea va duce povara puterii - şi ea o va mătrăşi pe Oana, dacă va dori asta şi dacă va fi sigură că e în stare s-o facă. Eu voi huzuri, şi atât. Pentru că îmi e mai mult decât recunoscătoare fiindcă v-am adus pe voi doi, cei care i-aţi dăruit regenţa şi, ca garanţie a ei, pe Regele-Tată.

– Eşti nebun! s-a crucit Georges. De ce nu mi-ai spus de la început că doar asta vrei, luate-ar dracu'?!

– Am încercat, dar tu ai apucat să zici că mă ajuţi bucuros să surp matriarhatul, şi e lucru dovedit că tot omul are mai mult spor când ceea ce face, sau ceea ce crede că face, face cu plăcere!

Georges s-a închinat a doua oară, nu ştiu dacă din cauza celor auzite sau din cauză că eu m-am repezit la Radu şi l-am sărutat pe amândoi obrajii.

– Dacă îmi spui şi ce s-a întâmplat cu baba Dubois, eşti într-adevăr o minune! am exclamat, din fericire acoperită de aplauzele asistenţei - aplauze destinate pupăturii apăsate cu care Ioana II îşi onora noua mamă.

– Ah, muierile! a bombănit Georges. Ce reacţie idioată!

Am recunoscut, în gând, fireşte, că, fără norocul cu aplauzele, gestul şi vorbele mele arfi putut fi remarcate, interpretate şi răsinterpretate, stricând multe. Iar Radu m-a privit contrariat.

– Nu ţi-a spus Georges?! s-a mirat. Tante Monique e la sanatoriul din Covasna, se reface după infarctul pe care l-a suferit. O vom vedea peste o săptămână, la celebrarea în cerc restrâns a botezului, la vila noastră de acolo. Trebuie să renunţăm la fast, căci doliul după regenta Laura va dura o jumătate de an… Soţia mea e de părere că aşa se cuvine.

„Hm! Deci dracu' nu e chiar aşa de negru", am concluzionat, şi am rămas la aceeaşi părere până când, în aeronava care ne readucea la Paris, am întrebat-o pe doamna Dubois, doar ca să fac conversaţie, ce impresie îi făcuse şederea în sanatoriu.

– Nu ştiu, draga mea, mi-a răspuns, nu prea bine dispusă. îmi amintesc doar că am adormit în Palatul Aurora şi că m-am trezit, cu două zile înaintea botezului, într-o vilă din Covasna, unde nişte fetişoare foarte amabile mi-au povestit despre tratamentul în care sunt experte - atât de miraculos încât nici cel mai scrupulos medic din afara României nu-mi va putea depista infarctul în antecedente. Aşa că, ce să-ţi spun? E vorba doar de două săptămâni - din viaţa mea - pierdute!